

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מחיהו ארוכי המعاش]

58. יצירותיות בחסד

אתה. מבקשים לחזק, דואגים לי, מכילים. בני אדם חוחבים לפעמים 'מה אני יכול כבר לעוזר?' רותי לימדה אותי להסתכל אחרית על התמונה. יצאת מון הקופסה. להיות יצירתייה. לנשות להיכנס לראש של הזולט, לחשוב מה יחזק אותו באמות, ולעשות את זהبيل לחסוך בזמנן ובכוחה. כמובן, לכארה ואת רק ארוחת ערב, ואני יכולה להזכיר אותה לעצמי. כמובן, באמות אין סיבת להנטוע בשבייל להביא לחם וטחינה מבית שמש לירושלים. אבל יש סיבת. אם אתה רוצה לחזק את השני באמות, תהיה אותו בפרטים הקטנים, בחזוקים של היוםיום.

עשרים ואחד יום שהה בעלי במעצר בית (וועוד נספר עליהם), אבל במהלך הימים האלה שום דבר לא נעצר. העולם התגלה כמו שידוע להזיר. שעריו נפתחו באופן שקשה לתאר. עם ישראל עטף אותןנו בכל הכוח. קיבלחן מאות(!) מכתבים במיל והמון המונן פניות מהאנשים שהחגנינו איך אפשר לעזור לנו. שביקשו לשאת בעולם חבירו ולהושיט יד ולב. הימים הללו לא היו ימי מצעה, הם היו ימים של פתיחה, ואין לי ספק שבזכותם הרחיב של יהודים טובים, גם למעלה נפתחו שערי שמיים.

קורונה, יש ביהודים ול' יש ילדים קטנים בבית... אי אפשר שנגייע למועד השתלה, נגלה שאחד מתנו נדבק ונעוצר את הכל. אני רוצה חלילה שהנתרכם שלי יאלץ לחכות אפילו יום אחד בגללי. זה לא יכול לקרות". אליאב היה חד משמע ונחרץ. משחו נרגע לבב, שעלה נפשו אל הקופסה. המש מילים נכתבו בו: "כולנו איתך, תאכל ותחזקי בשבלנו". זהו, לא היה צריך יותר. תחכשת מנהמת עטפה את ליבי. אנשים נותנים בנז אמון, הם לא מסתכלים בעין עוקמה, הם

יום רביעי ז' בתשרי תשע"ח
בשבועה אחד-עשר באليل יצאת הביתה להביא מוספר פריטים להם נזק בעלי, שנאני ממהרת לשוב לבת משפחתי לאו לפני שיתחיל מניין הסליקות. הגעתה. פתחתי דלת. על השולחן במטבח ניצבה קופסה הצחטי. היה בה כלים טחינה, כיכר לחם מלא, סלט קצוץ ורק כמה מוצרי בריאות נוספים.
ראית, אמא? חני צצה לידי.
מה זה? לא הבנתי.

"רותי מבית שמש", היא אמרה, חיכתה לזיק ההיזי שיעלה בעני. רותי היא תורמת כליה מתוקה שכחתי להכיר בשעת התroma. "היא הייתה כאן. בקשה למסור לך את זה, אמורה שכולם איתך".
חמיימות מילאה את איברי. רותי נסעה כל הדרך מבית משה להר נוף, מקדישה זמן יקר ורק בשבייל להביא לי ארוחת ערב. היא לא שלחה קופסת שווקדים, לא הזמין זור פרחים, חשבה על מה שאלוי חסר לי באמות. סתם ארוחת ערבית מושקעת, טעימה ומזינה. פתק הוזכר אל הקופסה. המש מילים נכתבו בו: "כולנו איתך, תאכל ותחזקי בשבלנו". זהו, לא היה צריך יותר. תחכשת מנהמת עטפה את ליבי. אנשים נותנים בנז אמון, הם לא מסתכלים בעין עוקמה, הם

אנשים גדולים בדור

בתקופה האחורונה השתלות הכליה הפכו להיות סבוכות יותר. לא בגל הפרוודורה, אלא בשל הגל המודבק במיזוח של זו האומייקרון. לפחות פעמיים בשבוע אנחנו מגיעים עד השלב שלפני התroma, לפחות פעמיים אפילו אל היום שלפניו, וזה מוגבל שהנתרכם מאמות או לפחות חווובי או שמיחו מהתפקיד הקרובה חולה והתהלך נזעך. כל מצב של קורונה או של בידוד עצור לנו השתלות למשך מספר שבועות, וזה עצוב מאד. אני מתפללת על כך מול נורת השבת. נושא תפילה שאי אפשר מכל ההשתלות והاضויות לשבועה הקרוב לא תידחה. שכולן יתקיימו במועדן, בשםיה ובבריאות. כבר סיפורתי לכן כי ביום חמישי אני מתקשרות אל התורמים ואל הנתרמים של השבוע הקרוב, לאחל ברכת הצלחה ולבקש את שמם להפילה. אל אליאב צלצלת לפני שבועיים. ימים ספורים לפני מועד תרומתו הצפוי. הוא סיפור על ההתרגשות. התעניינית איך מקבלת אשתו את הרעיון של תרומות הכליה ואז הוא הפתיע אותה "אנחנו לא נמצאים באותו בית". אופס, נשכתי את הלשון.

"קרה מהו? ניסיתי להעתנין, זהירה
ודיפלומטית. "שם דבר,
אבל אני עומדת לתהום כליה", אמר.
"נו, ו...?" "את יודעת,
משמעות עכשו"

